

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
11 septembrie st. v.
23 septembrie st. n.

Ese în fiecare duminică.
Redacțiunea:
Strada principală 375 a.

Nr. 37.

ANUL XXIV.
1888.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Dr. Nicolau Pop.

În o seară de august în 1862, în ajunul memorabilei adunări generale din Brașov a Asociațiunii transilvane, tocmai atunci sosii acolo, când se dădea un conduct de tâclii în onoarea episcopului Andrei br. de Șaguna, care pe vremea aceea se află 'n culmea autorității sale conversitore și totodată era primul president al Asociațiunii înființată 'n anii precedenți. Abia sosit, grăbii și eu să asist la acea imponentă manifestațiune românească, de care nu mai avusem ocaziunea a vedea. Când ajunsei acolo, tocmai se ținea cuvântarea salutătoare și 'ntrebai numele oratorului. Un vecin îmi respuse: »Nicolau Pop, un student, care 'n luna trecută a terminat cursul gimnasial«. Atunci vădui întăia-ora pe Nicolau Pop, care—după ce-și încheiă studiile la universitate—deveni profesor, conector la gimnasiul român din Brașov, autor al mai multor cărți de școlă, bărbat cu nume bun pe terenul învățămîntului și plin de zel pentru desvoltarea și înaintarea culturii noastre, pe carele înse morțea ni l'a răpit în tărnia etății bărbătești.

El s'a născut la 1 decembrie 1840, în comuna Ghimbav, de lângă Brașov, unde părintele său a fost preot, care i-a dat și primele instrucțiuni. În etate de 8 ani a fost dus la Brașov în școlă gr. or. română primară de trei clase; apoi la 1850, deschizându-se gimnasiul inferior românesc, studiă în acela, făcând clasele gimnasiului superior în cel evanghelic-luteran din Brașov, unde depuse și esamenul de maturitate cu succes strălucit.

Inclinațiunea lui firăscă îl îndreptă spre cariera profesională. Se duse dar la Viena, se înscrie la facultatea filosofică și făcând cursul de patru ani, se întorse cu gradul de dr. în filosofie.

Într' aceea, la 1862, gimnasiul românesc din Brașov se ridică la opt clase. Tinerul profesor fu numit îndată titular pentru catedra de istorie, er la

1881 ajunse conector la acelaș gimnasiu. În timpul acesta și până când a funcționat ca profesor, a contribuit mult la prestigiul aceluiaș institut de învățămînt. Ca profesor a fost la înălțimea științei moderne, ca autor a știut să compună manuale practice și ca membru al societății române totdeauna s'a silit a fi la postu său.

Din scrierile sale didactice amintim următoarele: Istoria evului vechiu pentru gimnasiul inferior, Istoria evului mediu pentru gimnasiul inferior, Istoria Ungariei și Elemente din istoria generală pentru școlile populare, Geografia Ungariei și Elemente de geografie generală pentru școlile populare, adaugăm că unele din acestea au eșit în mai multe edițiuni.

Afară de acestea manuale didactice, a mai scris »Monografia Brașovului cu specială considerare la Români«, după un manuscris din secolul al XVIII, care s'a împărțit între membrii adunării generale a Asociațiunii transilvane, ținută la 1883 éraš în Brașov. Apoi a publicat articoli în felurite diare și reviste române, mai cu sémă din sfera istorică.

Ca fiu al bisericeii sale, i-a servit în mai multe

Dr. Nicolau Pop.

rënduri ca deputat sinodal archidiecezan și ca asesor consistorial, luând parte activă la discuțiuni.

Totodată a purtat și sarcina de secretar al Reuniunii femeilor române din Brașov, lucrând mult pentru prosperarea acestei reuniuni, până la morțea sa, care la 31 august a. c. i-a stîns viața atât de iute, după ce o bolă nemilosă i secase puterile incetel cu incetul timp îndelung.

Densul a fost insurat ș-a avut familie. Acesta ș-a perdut rađemul, dar jalea ei o simte națiunea intręgă.

Ursita și Norocel.

(Din comedia „Sărutarea“).

Norocel.

Atunci, ce mai vorbă lungă? Ia-me de bărbat; și pace!
Eu te ieu; sînt gata, uite!

Ursita.

Dar eu ore bine-aș face?

Norocel.

De ce nu?

Ursita.

Să-ți fiu nevastă! și eu insu-mi m'aș miră.

Norocel.

Ne-am iubi ca turturele, și și nopte; deu așă.

Ursita.

Și ca să ne dăm de lucru, am luă niște căprițe,
Care ar ciupi din tufe, lângă noi, prin poenițe.

Ursita.

Așă. Apoi eu m'aș pune ca, din albe mândre flori,
Să-ți fac pălării frumoșe, să le porți în sərbători.

Ursita.

Și tu-i fi păstor de munte.

Norocel.

Și tu mândră păstoriță.

Ursita.

Ș-ale tale primenele le-aș albi jos pe gârliță.

Norocel.

Și ca lebedele albe, lacuri limpezi am cătă.

Ursita.

Și in spume de cascade ca copiii ne-am scaldă.

Norocel.

Și, ca să 'ntărim mai bine ale noastre dragostele,
Tu mi-ai face in tot anul mângăioșe lăstărele,
Copilași micuți și mândri, ca să ne jucăm cu ei.

Ursita cu aer de rușine.

Ploduri rumene și grase, pușori de Norocei.

Norocel.

Din ale plăcerii cupe vom gustă cu ne 'ncetare.

Ursita.

Câte-odată vom da fuga, alergând pe drumul mare.

Norocel.

Dar n'om merge mai departe decât pân la popa 'n sat.

Ursita.

Să ne binecuvinteze.

Norocel.

Séu ca să ne dea păsat.

Ursita.

Vom cătă loc de odihnă lângă gârle cu murmure,
Pentru prânđuri, pentru cine, vom culege fragi și mure.

G. Sion.

Bate la ușe.

— Novelă, de *Carmen Sylva.* —

(Urmare.)

rebue să fie frumos să șeđi acolo, dișe ea.

— Intrebarea ar fi, cu cine? dișe Vilma rîdînd.

— Se înțelege: singură! dișe Leonia uitându-se cu ochi mari la tinĕra fată.

— Singură? Vilma se cutremură incet.

La întorcere Leonia o puse să vorbescă intr'una. De intuneric ce se făcuse trebuiră să mĕrgă la pas până la casa Vilmei.

— Tatăl dvostre va fi fôrte îngrijat, dișe Leonia, și trebuie să me scuzați că ve aduc atât de târđiu acasă.

— Nu-i dau nimenui voie să se îngrijescă de mine! fu respunsul nechibzuit al Vilmei, apoi îi țisni tot sângele in cap, căci își adusese aminte de Baldo. Fusesse tot timpul strălucită, încă și mai mult prin turburarea ce-i aducea preșența Leoniei. Acum resuflă scurt, urcând iute scările să-și schimbe rochia. Tocmai își aruncase pălăria pe pat și privia intr'o oglindă desordinea pĕrului creț, când intră un frate mai mare al ei in odae.

— Ce-ți inchipuești tu, cu plimblările astea călare? o intrebă cu asprime.

— Că-mi fac plăcere!

— Dar noue nu ne faci plăcere, și tata te rógă să nu te arăți inaintea lui diseră, ci să te gândești decă-i pôte fi plăcut, când te plimbi nóptea cu un străin. Mi-ar fi rușine in locul teu!

— Ai isprăvit acuma? intrebă Vilma cu nespusă veselie, atunci află că nevêsta lui m'a luat, cu ea am fost călare, a făcut tot ocolul pentru mine și-l rógă pe tata s'o ierte că me aduce atât de târđiu acasă, ba își inchipuia chiar, ca vĕ eră grije de mine.

— Dar asta ce mai insemnăză? dișe tinerul nedumerit. Pôte astfel fi sînt tónele?

— N'are tóne femeia asta și nu face nimic fără chibzuire. — Ore ce vré?

Acelaș gând îl avea și Burkhard pe drumul spre casă. Nu putea ghici pe Leonia. Acasă ea iș scóșe numai pălăria și remase in amazona ei, ca să nu-l facă să aștepte cu mĕsa. Eră fôrte palidă și nu mai vorbi până ce erau erăș in salon și Burkhard se așeđă fumând lângă focul din cămin. Se apropiă atunci de el și, stând in fața lui cu rochia ei cea lungă, îi dișe cu o mică tremurare in glas:

— Burkhard, să ne despărțim!

El sări in sus, dar ea îl așeđă ér cu blăndețe.

— Nu, nici odată, strigă el.

— Nu vorbi astfel, Burkhard. Te cunosc mai bine decăt me cunosc pe mine, căci te iubesc mai mult decăt pe mine, de și n'am izbutit să te fac fericit.

— N'am fost eu vrednic de tine!

— Nu, asta nu e adevĕrat. Te-am cređut in totdeuna ceva mai inalt și te voi crede tot astfel, când Vilma îți va fi nevastă!

— Dar nici nu me gândesc s'o iau de nevastă.

— Se înțelege că nu, de ore-ce mai sînt și eu. Dar ai o patimă covirșitoare pentru ea, și cred — imi pare — sper — că și ea te iubeșce!

Glusul Leoniei tremură puțin: »Sigur e, că ea vré să se mărite cu tine, decă ar fi cumva cu puțință«.

— Dar Leonio, cum ești tu în stare? Toți anii trecuți nu-i pui în socotélă? Nu me pot despărți de tine, nu pot trăi fără tine!

— Te înșeli singur, Burkhard. M'ai făcut să recunosc mai de mult, că nu-ți pot implini inima; apoi a venit alt cineva de a implini-o pentru puțină vreme, până când ai vădut pe Vilma. De atunci iubitul teu suflet este numai al ei, și ar fi o mișelie din partea mea să rămân într'un loc, care e al alteia, și acésta altă îți va da copii. Și atunci, Burkhard, vei fi fericit.

— Póte am meritat cuvintele aceste dela tine, Leonio, căci nu te-am făcut fericită. Dar n'aș fi cređut să-ți pótă intră gelozie în suflet. Te credeam mai pre sus de ea.

— Gelozie? Decă-mi întorc tot sufletul meu, nu găsec gelozie în el nimic, decât singurul gând că nu-ți sânt indestulătore, că în tóte ڃilele te desamăgesc, că...

— Că am pierdut drumul cătră inima ta și nu l'am putut regăsi.

— Póte nu-l vei fi căutat.

— Baldo îl umplea cu deseversire!

Ochii Leoniei se aprinseră: »Și asta mi-o poți impută«?

— Spui că eu te uit, dar și tu me uitaseși de dragul copilului.

— Veđi îmi dai din nou dovadă, că nu sânt ce-ți trebuie ție. Lasă-me să me duc, Burkhard.

— Vrei să desertezi, tu, singurul meu prietin?

— Prietină vreu să-ți rămân. Chiar nici nu vreu să me duc pré departe, numai până la Atwehringen. Acolo voi sedé. Și me vei găsi de câte ori vei avé trebuință de mine.

— Acolo singură, singurică? Lacrimile întunecară ochii lui Burkhard.

Leonio oftă.

— Ah! tot e mai bine când sânt singură! îmi place să fiu singură! Îi veniá pe limbă să adauge: »vieța mea e fără preț și e pierdută«! Dar se mărgini a dice: »Și tu vei trăi în lumea cea mare și vei avé o nevéstă din lumea mare lângă tine. Nu me poți induplecă, Burkhard. Hotărîrea acésta a crescut de mai multe luni în mine. Voiam numai să câștig puterea să te vėd odată cu ea. Căci de n'ar fi decăt o femeie cochetă și rece, nu i-aș lăsá pasul. Dar e mai bună decăt reputația ei și te iubeșce!

Burkhard își dete tóte silințele ca s'o induplece. Inzadar. Cine a induplecat vre odată pe Leonio, când a luat o hotărîre? Vorbiră și tot vorbiră, o nópte întregă; lui Burkhard îi curgeau lacrimile. Î se părea că ureșce pe Vilma acum că-i răpiá pe Leonio. Nici odată nu-i păruse nevéstă lui cea nobilă atât de atrăgătore. Inse ea îi aretă că cea dintei și cea mai înaltă datorie a lui erá să pórte grije de moștenirea numelui seu.

— Și sper că ți-am dovedit că pot iubi pe un copil al teu! ڃise ea

A dóua ڃi Vilma fu anunțată la Leonio. Înainte să se pótă sculá dela mésa ei de scris, intră fata cea tinéră, și, luând un scăunel mic, îi ڃise: Voiam să ve mulțumesc pentru preumblarea cea frumósă de eri! Am fost așa de fericită!

— Nu e așa, copilă, ڃise Leonio, că ești în tot déuna veselă și fericită?

O roșétă adâncă se răspândi peste fața cea frumúsică a fetei.

— Căt se póte! Fac și eu ce pot, pentru ca să fiu așa.

— Dar decă ți-ar fi inima mulțumită, n'ar mai trebui să faci multe pentru acésta.

— Inima mea? Credeți că am și eu o inimă? Alți ómeni n'o cred.

— Până la o vreme am cređut că-ți dórme inima; dar acuma șciu că e deșteptă, trăieșce și sufere.

Vilma se speria tare, dar Leonio urmă cu liniște.

— Decă vre odată îți va fi inima mulțumită, făgădușce-mi că vei fi o nevéstă bună. — Vilma se liniști — și să nu-ți inchipueșci, că poți iubi indeajuns, ori cât de mult ai iubi.

— Nici nu vreu să me mărit!

— Se înțelege că nu, până ce va veni alesul.

— Acela nu va veni nici odată!

— Nu vorbi astfel, copilă; Dumneđu ar puté să te ia de cuvėnt și ar puté să-ți implinésca dorințele.

— Mai de grabă se nărue cerul!

— Adese ori se apropie cerul făr' de veste de noi și adese ori ni se inchide făr' de veste. Și în amėndoue casurile trebuie să avem o inimă largă și cugetări înalte.

În momentul acela intră Burkhard cu pași repeđi și remase incremenit vėđėnd pe Vilma. Ea sári în sus și merse spre el, ér lui îi veni amėtelă la gândul că ar puté fi a lui.

— Am venit să mulțumesc pentru primblarea cea frumósă. Fratele meu m'a ocărit și tata voiá să me pedepsésca cu arest în odae, până ce le-am spus, subț a cui pază fusesem. Dar atunci am putut ride de toți și am ramas invingătore ca de obicei!

Pe Leonio o dureau cuvintele aceste ca un fier ars, inse ڃise zimbind:

— Să fii în totdeuna veselă și invingătore, copilă dragă!

Câte-va ڃile după acésta se lăți șcirea surprinđătore că Burkhard și Leonio se despart. Vorbele cele mai ciudate se respândiau; se inventau scene dramatice, se vorbeá din nou de originea băiatului mort; în sfěrșit erá o mișcare și o invălmășelă, de care numai cei în joc nu păreau cuprinși. Vedeai pe Burkhard cu Leonio mergėnd adese ori la Atwehringen, unde furá instalate lucrurile Leoniei; vedeai pe Leonio suriđėnd cu bunătate, ér pe Burkhard adânc măhnit. Numai Vilma simția legătura faptelor și nu se mai putea opri de a tremurá. Nu voiá să se vėdă că tremurá și-și stringea dinții până o dureau. Vorbiá și ridea într' un mod escitat, séu remănea adâncită în gânduri, până ce-i ڃise fratele ei într'o ڃi:

— Nimeni nu-mi va scóte mie din cap, că tu ești vina întregei istorii. Și încă ești în stare să te măriți cu omul acela.

— Ba bine că n'oi fi în stare.

— În locul teu eu n'aș vré să-l iau.

— Dar eu vreu să-l iau! ڃise Vilma incet și apăsát.

(Va urmă.)

D o r u l.

Neghinuță nėgră,
Măndruliță dragă,
Vino după mine,
Că ڃeu ța fi bine!
— Decăt după tine.
Mai bine mai bine,

Mai bine m'oi face:
 Fântâniță 'n drum.
 — Fă-te măndro fă-te,
 Că și io m'oi face,
 Călător pe drum,
 Din fântân-oiu bé,
 Și vei fi a mea.
 — Decât după tine,
 Mai bine, mai bine,
 Mai bine m'oi face:
 Un lemn in pădure.
 — Fă-te măndro fă-te,
 Că și io m'oi face
 Tăietor la lemne,
 Pe tin te-oi tăia
 Și vei fi a mea.
 — Decât după tine,
 Mai bine, mai bine,
 Mai bine m'oi face:
 O flóre domnescă
 In grădină turcescă.
 — Fă-te măndro fă-te,
 Că și io m'oi face
 Plivitor la flori,
 Pe tin te-oi plivi
 Și a mea vei fi*

A. C. Domșa.

Minunate sânt căile tale.

— Novelă. —

(Urmare.)

Teofil continuă cuvântarea sa zicând:
 »Acum inse îmi veți permite dómna mea, să las pe mamă mea, lângă dta. Domniaei se va simți măgulită, că se va pute bucură de onórea, de a ședé de-a drépta patróniei casei, eu inse me voi duce să presint omagiile mele fiicei dv., gintilei domnișóre Hareta.

»Eu nu-s dómna Racovă«, îngână soră mea confusă, pe când cei dimpregiur d'abiá mai putură să-și rețină rîsul.

Mie nu-mi veniá nici decum să rîd, scrêșniam de ciudă, auđind că acest nătărău voiește să se ocupe de Hareta.

»Ah, pardon«, respuse Teofil la observarea sororei mele și, intorcându-se cătră mamă sa, ăise cu un aer distras, pare că-și uitase de sine și de cele dimpregiurul seu:

»Aveți bunătate, domnișórá Hareta să me conduceți la dna mama dv., căci eu singur n'aș pute s'o găsece printre atâți ómeni, mi s'au impaianginat ochii. . . .

Asistenții nu se putură reținé . . . irupseră cu toții intr' un ris general, eu inse esclamai cu maliție:

»Domnul Teofil se jócă de-a baba órbă«.

Dómna Minerva Didimoc, care se uimise și ea fórte mult de zăpăcela fiu-seu, și plecase ochii de rușine, auđind acésta exclamațiune, îmi aruncă o privire de nespusă ură, apoi adresându-se cătră Teofil i ăise:

* Originea séu mai bine ăicând patria acestei pré frumóse poesii, după cum mi-a spus insaș cântăréta, e Seliște, de unde ăice că a învățat-o ea. Ea nu e altceva — după cum ușor se póte observá — decát o variațiune a drăgăleșei poesii »Cucul și Turturica« — din colecțiunea dlui V. Alecsandri.

A. C. D.

»Șterge-ți ochilarii, că s'au aburit«, și fără a ne mai invrednici de o singură privire măcar, îl conduse cătră dómna casei, care se reintorcea toc-mai in acel moment din bucătărie, unde fusese ca să dea ordinele necesare pentru cină, și de unde alergá acum intru intimpinarea soției domnului președinte.

Firește, erá datoría ei să se ia cu binele pe lângă dénsa, nu numai fiindcă i erá óspe și că avea de gând să se incuscrescă, dară și fiindcă soțul dómnei Minerva erá mai marele domnului Racovă.

»Sărut mânilé, dómna mea«, ăise dómna Racovă.

»Bună séra dragă« respuse dómna Minerva cu un aer protector, »hai să ședem«.

IV.

Se dete preludiul la un nou cadril.

Musica la coteriile dómnei Racovă ne veniá dela un pian, care erá ținut, când de una, când de alta dintre domnișóre, căci mai tóte șciau să cânte la pian.

De astă dată Hareta dedese preludiul.

O fericire nespusă îmi cuprinse inima la acésta vedere.

»Ne mai puténd dansá cu mine al doilea cadril, s'a pus la pian, ca să scape de Teofil«, îmi ăisei și nu mai puteam de bucurie.

Teofil după multă rătăcire, și după ce culesese ca vr'o cincii șése refusuri din partea dansatórelor, se alesese cu stăpána casei, căci dómna Racova vedénd perplesitatea in care se aflá, se grăbise a-i oferí brațul, ca să danseze cadril și el.

Nici odată in viața ei nu regretase dómna Racovă mai mult ca și acum, că nu șciea să cânte la pian, pentru a sculá pe fia-sa de acolo și a o pune să danseze in locul ei cu Teofil.

De visavis aveau pe un biet băiat sficios, care numai atunci avea parte să se invrednicescă și el de un cadril, când îi aduceau alții o dansátore, cum îi o duseseră și acum pe dómna Minevra, pentru ca stăpána casei și cu dansatorul ei să nu remáie fără părechie.

Până acum ascunseserăm cu toții cât putuserăm mânilé nóstre inmănușate cu mânuși de doué culori, căci voiam să concentrăm efectul pe un moment dat.

Acum sosise acel moment. La primii pași ce se făcurá in cadril, dedui un semn. Cadrilul se contení făr de veste, ér dansatorii toți, afará de Teofil firește, intinserăm améndoue mânilé in aer, ținându-le vr'o câteva momente astfel intinse, apoi continuarăm dansul.

Contenirea neobiceñuită a danțului deșteptá atențiunea, care se aținti indată asupra mânilor nóstre pestrițate, căci formau un aspect destul de singular.

Dansátorele tóte zimbiră cu maliție, dómnele Racova și Didimoc inse incepurá să schimbe la fețe și să tremure de ciudă.

Erau atât de iritate, încát chiar și Teofil observá afectul lor și repetá neincetat in decursul figurilor:

»Ce este, ce aveți« ?

»Dar n'ai înțeles«, irupse in fine dómna Minerva, care nu-și mai putea stăpáni nerăbdarea, »că-și bat joc de tine« !

„Joc de mine«, repetá Teofil, ca un ecou lipsit de inteligentă.

»Ursitorul acestei posne nu póte fi altul decát Stan Poporean«, adause dómna Racovă.

»Posna, da . . . așa . . . ha . . . Poporean«, făcū Teofil.

»Nu veți în ce mod ridicol s'au mănșat tinerii, ca să te parodieze pe tine«, urmă dōmna Minerva.

»Mănșat, mănșat . . . ba da . . . ved . . . pare că au pus mănșii de doue culori . . .« bilbăi acum Teofil, care-și mai șterseșe încă odată ochilarii.

»Poporean, da . . . de bună sēmă este el ursitorul acestei . . . posne«, țise dōmna Racovă.

Cadrilul se sfērși.

Teofil lāsă pe dansătōrea sa în mijlocul salonului, și strigând necontentit: »unde este Poporean«, începū să me caute pe mine.

Eu, fireșce, auđii aceste strigăte și îndată ce le auđii me decisei a le pune capēt cāt mai curēnd.

Grăbii să-mi conduc dansătōrea la loc, apoi me repeđii de-a-dreptul la Teofil.

»Ce-mi voiești domnule Didimoc«, îl întrebai restit și apăsând pe cuvēntul domnule.

Trebue să ve spun inse, că întru aceea atât eu cāt și ceilalți ne scosesserăm mănșile.

»Te caut«, replică Teofil la întrebarea mea.

»Șciū . . . etiă me-s, ce poștești?»

»Unde-s mănșile? se încruntă Teofil cătră mine.

»Ce fel de mănșii?»

»Ha, așa«, continuă adversarul meu, »ți-ai luat sēmă, și le-ai scos! norocul dtale!»

»Norocul meu? nu te înțeleg domnule«, replicai iritat și profitându-me cu dragă inimă de pricina de gălăgie, ce-mi presintă acest nesuferit.

»Nu me înțelegi, nu me înțelegi, . . .? cred ȃeu: făcū Teofil cu o mutră prin care voiă să esprime un suprem dispreț, care inse i dedea un aer și mai tont de cum avea de obicei, — de unde să și aibă un marțafoi ca dta idee de legile cavalerismului.«

Dintru întēiu, ațțat cum eram voiam să-i trag o palmă, din cele sănătōse, dar amintirea lui de legile cavalerismului me aduse la altă idee.

Scotēnd una din mănșii și, până să-și fi putut luă sēmă, i ștersei una cu dēnsa peste față.

»Etiă respunsul meu la obrăznicia dtale«, esclamai tot odată.

»M'a insultat, m'a provocat . . . m'a provocat«, cu acest răcnet se repeđii înspre mumă-sa, dōmna Minerva botezată Atina.

»Auđi cōlea mojićie«, țipă domniaei.

»Ce rușine, ce scandal în casă la mine«, adause cocōna Racovă, »îmi vine să-l iau de gāt și să-l scot afară.«

»Ba nu, să nu faci una ca asta, lasă-l . . . că me voi regulă eu cu dēnsul«, se grăbi a țice Teofil, care părea că începe a se teme de urmările atacului nostru.

Eu, care auđisem tōte, nu me mai puteam nici gândi măcar, ca să mai stau în casa dōmnei Racovă.

»Haidem acasă«, strigai cătră soră-mea

Olimpia sērmana cam auđise, cam înțelesese și nu pré cele ce se întēplase.

Amicele ei, care priceuseră încă mai puțin decât dēnsa ceea ce se petrecuse, se grăbiseră a o speriă cu tot felul de vorbe, așa încât sērmana, auđind că o chem așa de năpraznic acasă, își inchipui cele mai necrețute grozăvenii despre afacerea în care ne incurcasem și nu-și mai putū reținē lacrămile.

Plāngea cu hohot.

Turburarea în societate ajunsese la culme.

»ȃeu, îmi pare reu de Olimpia«, țise dōmna Racovă.

(Va urmă.)

Theochar Alexi.

Francillon.

— Comēdie în 3 acte de A. Dumas fiul. —

(Urmare.)

Scena II.

Marchisul, Aneta, apoi Henri și Francina.

Marchisul. Va să țică te-ai gândit bine?

Aneta. Da. Eram fōrte neliniștită, torturată, pentru că Francina mi-a țis așa de odată, ađi de dimineță înainte dlui de Symeux: »Nu-l lua de bărbat nici pe acesta, nici pe altul, toți bărbații sūnt mincinoși și mișei!« Am gândit că-și perduse mintea. Inchipueșce-ți, dragă tată, cum eram eu în fața dlui de Symeux, care auđia în așa chip părerile mele asupra lui, păreri pe cere nu l-am lāsāt să le bānu-escă de fel, te rog să cređi. Nu șciam ce să fac. Cāt ne-am plimbat, am întreat pe Francina să-mi spue ce șcie, să se lāmureșcă și m'am pomenit că-mi laudă pe dl Henri într' una. Eră supērată as-dimineță, nici vorbă: i se întēplă cam des acuma să fie supērată și acesta e unul dintre lucrurile, care me întăresc în planul ce-ți împărtășesc; căci n'aș vrē să sufer și eu vr'odată asemenea supērări, pe care nu le-aș merită, cum nu le merită nici dēnsa.

Marchisul. Dl de Symeux e de 40 de ani.

Aneta. De 42; dar ce are a face vērsta? Înțelegerea nu stă în vērstă, ci în gusturi și caractere. Decă me potrivesc la gusturi cu dnu de Symeux, sūnt tot atât de bētrănă cāt e și dēnsul: decă ne potrivim la caractere, e tot atât de tinēr cāt sūnt eu 20 ani! Ce e 20 de ani! O să-i ajung și eu iute. Mi se pōte țice, că e fireșc să mōră mult mai înainte decât mine; și că voi rēmānē singură, dar unde e dovada? Dta tot trāeșci, tată, din fericire și mama a murit de mult! Da, m'am gândit bine, am cumpenit bine, numai pe el îl ved. Toți tinerii, pe cari îi cunosc, îmi par și mai bētrāni decât dēnsul. Frate meu e băiat frumos, e tinēr, îl iubesc mult: nu l-aș luă de bărbat; pe dta te-aș luă.

Marchisul. Ah! femeile astea! nu sēmānă nici una cu alta.

Aneta. Ce țici, tată?

Marchisul. Nimic.

Aneta. Nu te-am supērāt?

Marchisul. Tu? . . . Ești un ānger. . .

Aneta. Spune-i-o lui acēstă, dar pe departe. Și apoi, cānd e vorbă, șcii bine să-ți cer un sfat numai și că nu voi face decât ce vei vrē dta.

Marchisul. Dar Francina, nu ți-a mai vorbit de altceva, cāt v'ați plimbat?

Aneta. Nu.

Marchisul. Cum eră?

Aneta. Se uită tot într'o parte pe geamul caretei, dar se vedea că plānsese.

Marchisul. Trebuia s'o întrebi, de ce a plāns?

Aneta. Oh! tată! Dta nu șcii că poți întrebă pe o femeie de ce plānge, dar că nu trebue să o întrebi nici odată de ce a plāns; nu-și mai aduce aminte. Cērcă de află dela dl de Symeux, ce crede despre mine.

Marchisul. Dar decă nu te va vrē? Decă i se pare, că un bărbat de 42 de ani nu mai pōte, nu mai trebue să se însōre cu o fată așa de tinēră?

Aneta. Atunci voi căută unul de 60.

Henri. (Anetei). Vēđui pe mama adineari dră, și-i spusei că dorești să o cunoști. N'a vrut să aștepte să poștești și dta la noi; va veni dēnsa să vedă pe dna de Riverolles și să-ți mulțumēscă pentru rețeta saladei japoneze.

Marchisul. Dar Francina plēcă astă sēră și n'aș vrē ca muma dtale să se supere și să vie până aici;

vei merge cu mine îndată să me înfațosești dumneaei și eu voi lua cu mine pe Aneta. (Anetei). Du-te de te îmbracă.

Aneta. Peste cinci minute sunt gata. (Francinei care intră). Pleci dnă? Pentru ce?

Francina. Me duc să ved pe mama.

Aneta. Dar puiul?

Francina. Ți-l las ție.

Aneta. (Sărutându-o). Oh! ce drăguță ești! (Lui Henri). A! bine că-mi adusei aminte; sêracii mei îți foarte mulțumesc. Mi-au făgăduit că se vor rugă lui Ddeu să-ți împlinescă tot ce dorești.

Henri. Dar ei nu știu ce dorese eu.

Aneta. Trebuie să știe Ddeu. (Plecă vorbind cu Francina).

Henri. (Uitându-se la Aneta cum se depărtază). Ar fi o nebunie! Să nu me mai gândesc.

Marchisul. (Francinei). Vorbind cu Aneta. Aveai dreptate. (Lui Henri). Ești vânător, dle de Symeux?

Henri. Da, domnule.

Marchisul. Vrei să vii să facem o bătae la Riverolles?

Henri. Cu plăcere?

Marchisul. Putem plecă chiar mâne. (Es. Teresa a intrat în scenă, eșind dela Lucian).

Scena III.

Francina, Teresa.

Francina. Ei, ce ai să-mi spui?

Teresa. Uite-te în ochii mei.

Francina. (Uitându-se). Ecă.

Teresa. Pari mulțumită.

Francina. Și sunt, ce e drept.

Teresa. Pentru ce ești mulțumită?

Francina. Pentru că mi-am încercat niște rochii, care-mi vin bine.

Teresa. Când o să sferșești cu comedia...

Francina. Nu pricep.

Teresa. Bărbatul teu ne-a spus tot.

Francina. Cred; trebuie să se afle lucrul, de vreme ce a chemat pe tatăl seu și pe dnu de Grandredron.

Teresa. Nici unul dintre noi nu credem un cuvânt din istorisirea ta.

Francina. Afară de dl de Riverolles.

Teresa. Pôte.

Francina. Atât și trebuie. Atunci, de ce v'a spus istoria?

Teresa. Vre un sfat.

Francina. Și ce l-ați sfătuit?

Teresa. Tatăl seu, prietinii tei, cu mine în frunte, am spus, că nu ești în stare să faci asemenea mișelie.

Francina. Când o facem noi, mișelie și când o fac ei, nu e nimic!

(Va urmă).

Dumitru Stăncescu.

Folósele practice ale meteorologiei.

(Urmare.)

Pecă rezultatele generale, obținute la stațiunile centrale, se comunică pe cale telegrafică cu ori care altă stațiune, ér aci se comparază acestea cu observările locale, se capătă rezultatele dorite pentru o prognosă secură, care se pôte publică numai decât prin foile de ți. Astfel publicul pôte fi informat de timpuriu despre schimbările, ce au să se aștepte în țiilele proxime.

Dar cu acésta să nu ne facem iluziuni, să nu ne așteptăm la prognoze pré multă vreme înainte, că-ci timpul, pentru care se pot face prognoze secure după starea actuală a științei meteorologice, nu pôte fi mai mare decât 2—3 zile. Se pôte inse, că mai târziu, dupăce știința meteorologică va ajunge la un nivel mai înalt de dezvoltare, să se afle și mijlócele trebuincioase pentru a se puté face prognoze secure pe timp mai lung înainte. Acuma, pentru timpuri mai lungi noi trebuie să ne mulțumim numai cu verosimilitudini.

Dar și atăta este de ajuns pentru a constatá o multime de folóse și binefaceri, mai ales pentru agricultori. Ca exemplu am vèdut mai sus la Francia, unde este organizat un serviciu meteorologic special agricol și cu succesele celea mai bune.

Dar să trecem la altá parte practică, la un alt succes atât de eminent și de folositor pentru omenime adevcă: prognostica tempestăților și a uraganelor maritime, cari este știut, că causéză atâtea naufragii și nefericiri.

Câte suflete de ómeni, câte averi câștigate cu grea muncă și cu cruntă sudóre nu se prăpădesc prin un singur naufragiu? De aceea meteorologia nu a putut să-și ia o misiune mai frumoasă și mai nobilă, decât ca prin rezultatele ei să delătoreze pericolele de acéstă natură prin vestirea timpurie a sosirei uraganelor maritime și prin avisarea celor interesați, ca să se pôta feri de cu bună vreme de ele.

Meteorologia basată pe cunoștința volburilor, ce am vèdut, că se dezvoltă la suprafața oceanelor, de unde vin și peste continent, este în stare a determiná direcțiunea, timpul și intensitatea unui uragan, precum și calea séu ținuturile, pe unde are să trecă.

Aceste prognoze au deschis mai întéiu ochii publicului și cu deosebire a regimelor, cari au vèdut, câtá importanță au studiile meteorologice mai ales pentru lumea comercială.

Stațiuni de avisuri de furtune s'au întemeiat mai întéiu în Hollandia, la stăruințele renumitului meteorolog Buys-Ballot, prin ordinațiunea dela 21 maiu 1860, apoi în Anglia la 1861, în Francia la 1863 și în Austria la 1866 și în urmă în tóte statele mărginașe cu marea.

Prognozele la aceste stațiuni de avisuri se fac în modul următor: Se signalizéză telegrafice tóte depresiunile, ce anunță apropierea unui vifor, se calculéză pe basa observărilor corespundétóre poziția centrului vîrburei, se calculéză iuțela, direcțiunea, în care vine, precum și mărimea verosimilă a gradientului și tóte acestea se aduc la cunoștința publică peste tot locul prin signale vizibile din depărtări mari, ce se dau din anumite locuri de pe țărmurii mărilor. Ca aparat pentru signale se foloseșce Aëroclinoscopul lui Buys-Ballot. Acest aparat este compus din un stêlp, în vârful căruia este întocmită o balanță mobilă de fer, așezată orisontal, la care un braț este îndreptat spre nord și este colorat roș, cu al doilea braț spre sud și e colorat alb. Din diferitele inclinațiuni ale acestei balanțe față de orisont se cunoșce, de este a se așteptá un uragan séu nu, și în ce măsură de mare. Când ambele brațe se află orisontale séu aprópe orisontale, este de așteptat vreme bună, nu e témă de uragane séu furtune; decă inse brațul alb nordic este redicat în sus, se așteptá o vreme cu atât mai rea séu uragan mai mare, cu cât va fi ânghiul de inclinațiune mai mare.

Signalele date cu ajutorul acestui aparat, sînt avis pentru vasele din apropiere. Cei ce voiesc să

călătorască și ved că signalul este nefavorabil, așteptă la port, ér vasele ce se află nu departe de malurile mării, se aviséză prin alte signale ca să se reintórcă in porturi. Etă ce dice un raport oficial engles despre aceste stațiuni de avisuri:

»Sistemul de telegrame meteorologice face progrese solide. Signalele de avis s'au făcut in mai multe de 100 stațiuni britice și tóte observările făcute la malurile nóstre se împártășesc cu stațiunile continentale incepënd dela Norvegia până la Spania. Ér rezultatele acestor comucațiuni, ce se fac la Hamburg, au fost până acuma in cel mai mare grad mulțumitóre.»

Un alt folos practic al meteorologiei este următorul:

Vestitul meteorolog american Maury Mathew Fontaine, născut in 1807, † 1873, carele a fost multă vreme superintendentele Observatoriului nautic din Vashington, a pășit mai întei cu idea fericită de a aplicá rezultatele meteorologiei și cu deosebire cunoșcințele despre curenții aeriani și marini in praxă la navigațiune. Dênsul a și scris doue opuri: Sailing Directions și The physical geografý of the sea, and ist Meteorology, New-york 1856; prin cari in adevér s'a redicat la știință geografía fisică a mărilor precum și curenții marini și aeriani.

Lui Maury i-a succes de a aflá alte drumuri pentru navigațiune, cu mult mai scurte. Astfel a redus dênsul drumul dintre New-york și Rio de Janiro dela 41 la 24 zile, ér mai târđiu la 18 zile, adecă la mai bine de jumătate; mai departe drumul dintre New-york și San Francisco in California dela 180 zile la 135 și mai târđiu la 100 de zile.

La congresul din Bruxella la 1853 s'a oferit Maury marinei englese, cumcă dênsul va scrutá drumul dintre Anglia și Australia cu o lună de zile, ér drumul inapoi și cu mai mult. Și in adevér că acel drum, carele mai inainte se făcea in 250 de zile tour și retour, Maury l-a făcut numai in 130 de zile, adecă aprópe numai in jumătate atâta vreme.

Maury a dovedit prin acésta, cumcă nu totdeuna drumul cel mai oblu este și cel mai scurt cu privire la timp, și cumcă călétoria pe mare se promovéză in mod fórte insemnat prin curenții marini și cei aeriani și cumcă cu ajutorul acestora se póte ajunge mai curënd la scop și pe drumuri incungiurátóre. Așá călétoria la Australia din Anglia nu urméză ca până aci drumul cel mai scurt, ci se indreptă mai întei spre America sudică, de acolo o cărligă in direcțiune sud-ostică și circa pe la 50° lățime sudică trece pe sub capul de Bună speranță spre Australia. Calea inapoi nu o face éră pe acest drum, ci incungiurá capul Horn dela sudul Americii sudice și de aci spre Anglia. Aceste descoperiri ale lui Maury au pus lumea in uimire, cu deosebire cea interesată, comercială. Prin aceste rezultate s'au produs doveđi și pentru ómenii cei mai reali, cari nu vor a aprețiá importanța unei științe, decât după folósele practice dovedite matematicesce

(Incheierea va urmá).

Dr. A. P. Alexi.

Știința și industria.

Este cunoscut, cumcă cu cât umanitatea inaintéză pe căile civilizațiunii, cu atât necesitățile materiale și morale devin mai numérose, mai urgente. Nu insist asupra faptului acesta, decât numai spre

a intelege și esplicá prin el creșcerea și progresul industriei.

Odinióră scrie P. S. pe care-l traducem, póte acuma câteva milióne de ani, omul tráia inconșcient, brut; el nu cugetá decât să satisfacá trebuințele stomacului și cele escitate de curiositatea naturei ómeneșci, fără să aibă inse ideia decă modul satisfacerii ar fi fost conveniabil, séu decă putea fi altul mai bun.

Simțiá frig érna, și se găsiá satisfăcut adăpostindu-se intr'o peșceră. Să reflectám puțin: Când peșcerea éră naturală, pozitiv că inteligența lui, pentru că și animalele cele mai inferióre au o inteligență — nu éră escitată cătră nici o acțiune. Presupuneti inse, că un biet strămoș de al nostru a fost gonit din acea locuință de un animal séu de dărámăturile naturale... ce trebuia să se facă el? neapărat inteligența îi vine in ajutor. El își aminteșce, că in ce condițiuni se aflase fosta lui locuință, cugetá că decă ar puté avé și in locul unde se găseșce in acele momente, ar fi fórte bine. Ei! dar' cum să aibă ce doreșce? Frigul îl inghetá, viscolul îl orbeșce, zăpada îl pătrunde... o! ce orbit! bietul om ar intrá in pământ ca să scape de atâtea dureri! Intr'un așa de mare pericol, prin spiritul de conservațiune, ia in mână o ramură din arbore, sgárie un dél, scóte puțin pământ, lucréză, asudá, munceșce cu spaimă și speranță de salvare, până in cele din urmă reușeșce a-și face o sermaná suterană, in care să ncapă bietul corp; vede in giuru-i bolovani, rostogoleșce unul și-l aședá la intrarea locuinței sale. Locuința este terminată, omul nu se mai teme de frig și de vânt.

Tóte acestea operațiuni varii și insemnate, constituie primele inceputuri de industrie. Cu timpul, avënd mai multe óre disponibile, séu silit de alte pericole și necesități, omul a inceput a face us de ceea ce găseșce in natură la dispozițiunea sa, a modificá, a perfecționá natura la trebuință: vorbá scurtă, industria ocupá locul cel mai mare in vieța umanității.

Dar ce-i industria? Acomodarea naturei, pe cât e posibil, pentru trebuințele nenumerate ale omului.

Spre acest scop, esperința și inteligența sânt absolute necesare, fără acestea, adeca fără știință, progresul ar fi nerealisabil.

Prin știință numai am ajuns in starea actuală a societății, unde mai tóte necesitățile nóstre se pot satisfacé intr' un mod surprindător de ușor. Astăđi in fine, omul nu se mai preocupá numai și numai de interesele sale restrênse intr'un cerc; vederea lui a cuprins totul, un sentiment profund îl légă cu umanitatea 'ntrégă. In acest mod și industria cu aripi de gigant a cuprins tot pământul. D. e. Lesseps, care taie istmul de Suez, cel care găureșce munții spre a inlesni comunicațiunea, Guttenberg care descopere tiparul, sânt niște figuri mari, sublime, niște industriași colosali, cari se pun pe aceeași treptă cu ființa numită societate și satisfac trebuințele ei, de o ordine cu mult mai superióră decât cele individuale.

Acesta e rolul științei, acestea sânt efectele industriei; pentru acésta espozițiunile universale se pot considerá ca niște prețióse organe ale corpului social.

Va veni neapărat un timp, când fie-care individ va posedé știința intrégă; până atunci inse trebuie să mergem la școlă și espozițiunile sânt școli de unde umanitatea vorbeșce individului.

Cornelia Lupu.

Programa

adunării generale din Lugos a Societății pentru fond de teatru român și a festivităților ce se vor ține cu ocaziunea aceea.

I. Vineri, in 28 septembrie n. 1888.

Primirea oșpeților la gara calei ferate din partea comitetului arangiator, incortelarea lor. Sêra la 9 ore convenire de cunoștință la otelul «Concordia».

II. Sâmbătă in 29 septembrie n. 1888.

1. Participare la serviciul dăeesc in biserica gr. cath. și gr. orientală la 8 1/2 ore; cântările se vor esecută prin corul de cânt din Caransebeș.

2. La 10 ore se adună publicul in sala ședințelor. Se alege o deputațiune de 3 membri spre a invita pe președintele la adunarea generală.

3. Președintele va deschide adunarea generală.

4. Președintele și oșpetii vor fi binevențați din partea comitetului arangiator in numele Lugosenilor.

5. Se aleg doi notari pentru ședințele adunării.

6. Secretarul societății va citi raportul comitetului societății asupra lucrării sale dela adunarea generală ultimă încôce.

7. Se alege o comisiune de 5 membri pentru esaminarea raportului și pentru propuneri.

8. Cassarul comitetului societății va ceti raportul despre starea cassei cu sporul dela ultima adunare încôce și peste tot despre averea ei.

9. Se alege o comisiune de 5 membri pentru esaminarea raportului cassarului.

10. Se alege o comisiune de 5 membri, cari in înțelesul § 4 din statute vor câștigă membri fundatori, ordinari și ajutători pentru societate.

11. Dl St. Velovan profesor și director preparandial din Caransebeș va ceti discursul seu.

12. Peședintele incheiă ședința.

III. Sêra concert și teatru.

Piesele și persônele se vor face cunoscute prin afișe.

(Dacă sântem bine informați:

La concert va cântă:

a) Churul bărbătesc al »Reuniunii române de cântări și musică din Lugos«.

b) Dșora Teodora Nedelcu.

c) Dșora Sidonia Maior.

d) Dl dr. Dem. Florescu și dșora Sofia Florescu.

e) Dșora Cornelia Beșan.

f) Churul mixt al »Reuniunii române de cânt și musică« din Lugos.

La teatru se va jucă: »Tigrul bengalic« séu »modernul Othello«, comedie in 1 act.

Persône:

Dșora Cornelia Ianculescu,
Dșora Emilia Cosgaria,
Dl. Aug. Tuculia,
Dl. Virgil Thomiciu.

»Cinel-cinel«, comedie poporală de Alecsandri in 1 act.

Persône:

Dșora Cornelia Ianculescu,
Dșora Emilia Cosgaria,
Dșora Teodora Nedelcu,
Dl dr. Dem. Florescu,
Dl Aug. Tuculia.

Red.)

15. Cină comună.

IV. Duminică in 30 n. septembrie.

16. Președintele deschide ședința și processul verbal al ședinței din 29 sept. ce ceteșce și autentică.

17. Raportul comisiunii pentru câștigarea membrilor noi.

18. Raportul comisiunii asupra socotelilor cassarului.

19. Raportul comisiunii asupra raportului comitetului și alte propuneri in interesul fondului de teatru.

20. Propunerea adunării gen. din Șomcuta-mare despre un premiu de 300 fl. pentru cea mai bună piesă teatrală originală, conform decisului de sub nr. 6 al adunării gen. din Oravița.

21. Se va decide locul adunării gen. din 1889.

22. Se alege o comisiune de 3 membri spre autenticarea protocolului.

23. Președintele incheie ședința.

V. Banchet la 1 ôră.

Va cântă churul din Caransebeș și Lugos.

24. La 4 ore d. m. emulațiunea chorurilor plugarilor cu cântări vocale pentru premiile Lugosenilor:

1. un pocal d'argint,
2. un bêț de tact,
3. un accordion,

și ale privaților:

4. Victor Mihályi,
5. Michail Beșan,
6. Coriolan Bredicean.

Churul reuniunii rom. de cânt din Caransebeș deschide emulațiunea cu o cântare, apoi vor emulă chourile plugarilor cu câte o cântare din comuna:

Babșa,	Ictar,
Belinț,	Paniova,
Budinț,	Rachita,
Rocșa română,	Satumic,
Costeiu mare,	Selbagel,
Gavoșdia,	Silha,
Gruiu,	Susanoveț.
Herendieșci,	

Emulațiunea se va incheiă prin churul bărbătesc al »Reuniunii rom. de cânt și musică« din Lugos.

25. Urměză judecata juriului compus de cătră subscrisul comitet arangiator din 5 bărbați de specialitate și neinteresati, apoi împărțirea premiilor.

Churul care nu va obține atare premiu, va primi litere de recunoștință și de aducere aminte pentru conlucrarea la festivitățile adunării generale.

VI. Sêra la 9 ore,

26. Petrecere de joc.

Din ședința comitetului arangiator ținută in Lugos in 10 septembrie 1888.

Dr. St. Petrovicu,
secretar.

Mich. Beșan,
președ.

B o n b ó n e.

Conversațiune interesantă.

Gendarmul: Pașaportul dtale este fals.

Călătorul: Ba nu, pașaportul este bun.

Gendarmul: Nu me scóte din fire. Iți spun că pașaportul este fals.

Călătorul: Nu-i așa, domnul meu, pașaportul este bun, dar eu sunt fals.

*

Nu te atinge!

Scoboritorul (cătră urcătore): Spune-mi drăguță, mai este mult până în vale?

— Decă nu te vei opri nicăiri, în doue óre ești jos.

— Și decă m'aș opri acum la tine?

— Atunci ești cu mult mai curând jos.

*

— Doctore ce să mai fac ca să slăbesc puțin? Din ți in ți me ingraș mai mult, ceea ce nu e tocmai plăcut pentru o femeie!

— Fă exercițiu; altfel nu poți să scapi și vei ajunge să aibi niște proporțiuni colosale. Uite arborii: nu se mișcă din loc, de aceea devin în fie-care au mai groși.

*

Intr' un birt.

— Un străin, ȳice »l'Italie«, care nu cunoște un cuvânt din limba italiană, intră într' un birt și cere să-i servescă un prând.

El este nevoit să cêră tot prin semne.

La un moment dat, voiește să cêră un pui fript. Neștiind cum să facă spre a fi înțeles, privește pe servitóre c' un ochiu expresiv și-i ȳice:

— Cocorico!

Servitóre se depărtêză roșind.

LITERATURĂ ȘI ARTE.

ȳcri literare și artistice. *Poesiile lui Eminescu* în a treia edițiune s'a scos de dl V. G. Morțun; venitul curat din vândarea noului volum va fi dat autorului — *Dl Gion* a reneput Curierile sale literare în foia »Românului« din București.

Cântece moldovenești. Cu bucurie vedem, că poesia noastră poporală din ȳi in ȳi își atrage mai mulți culegători, cari își indeplinesc sarcina în conformitate cu cerințele științei moderne. Abia în numărul trecut al foii noastre anunțarăm o culegere de »povești ardelenenești«, acumă suntem în plăcută poziție d'a inscrie êrăș o nouă carte la activul posiei noastre poporale. Lucrarea de care vorbim este un volum al dșorei Elena Didia Odorica Sevastos, apărut de curând la Iași sub titlul »Cântece moldovenești«. Dșóra Sevastos este bine cunoscută celora ce se intereseză de poesia noastră poporală, atât din colecțiunile sale publicate 'n mai multe reviste literare, cât și ca autóre premiată de Academia Română pentru lucrarea sa »Nunta la Români«. Culegerea ce ne prezintă acumă într'un volum de 343 pagine este o lucrare de valóre și are să cuprindă un loc de frunte în literatura noastră poporală. »Cântecele poporale m'au legănat și m'au crescut«, spune culegătóre în prefață cătră cetitori; frunđărind cartea, n'avem decăt să ne convingem de asta, căci din ea ne suride idiomul néoș al geniului poporal, par că vedem câmpiile ș-auđim ciobanii cântând din fluer la oi, apoi urcăm munții și frémêtul pădurilor ne légănă sufletul în

pălceri, vedem jucând feciorii și fetele, auđim doinele de dragoste, horele de veselie; recunoșcem poporul nostru în jale și 'n ȳile de serbători. Cântecetele se impart astfel: părinții și fiii, de ale dragostei, codrul și câmpul, străinêtata, sórtea, cântece de chef, ostășești, bêtrânești și cântece haiducești. Recomandăm cu căldură cartea asta tuturor iubitorilor musei poporale. Prețul 3 lei.

Sărutarea, comedia romanisată de dl G. Sion, pe care o anunțarăm în nr. penultim, este o bucată drăgălașă, în care armonia versurilor ne infătoșeză cu tóte frumuseșile sale lira poetului care a indulcit atâte inime. Piesa ênsaș are un timbru liric și ne tâlcuește convorbirea unei părechi care se iubește. Ideile d'o naivitate încântătóre, imaginile pline de tinerețe și limbagiul curat ca aurul ne transpun într'o lume idilică, unde totul este amor și fericire. Drept specimen reproducem în nrl acesta câteva șire din convorbirea lui Norocel cu Ursita. Prețul 1 leu 50 bani. Se află de vândare în tóte librăriile din București.

Caricatură. Sub acest titlu a început să apară la Iași un album umoristic-satiric cu ilustrațiuni, lunar. În România foile umoristice neatingând pân' acumă un nivel mai nalt, acest album este un progres. Caricaturele, tipurile, silhetele, fantasile și celelalte desemnuri din el sânt făcute cu talent. Portretul dlui Maiorescu, ovreii din Tergul Cucului, ovreia la America, dl Burla călare pe o rață, apoi caricaturele dlor Urechie și Holban, bacilii lui Pasteur în gura bețivului moldovean și monologul unui calic, sânt lucrări reușite.

Curs de limba germană, de M. Berar, profesor de limba și literatura germană la școla normală superióră și la liceul sf. Gheorghe din București, a eșit acolo. Acest curs, aprobat de minister ca carte didactică pentru școlele secundare, oferă tinerimei studióse din licee, gimnasii reale, școli comerciale, școli secundare de fete și din școlile militare, în 6 volume, tot materialul didactic trebuincios pentru studiul limbei germane, conform cu programele statului, amesurat anilor și órelor de studiu, și potrivit cu nivelul intelectual al școlarilor secundari.

ȳiaristic. În Viena se va fundă un ȳiar în limba germană, care va apêră interesele naționale ale românilor și slavilor din Austro-Ungaria și din peninsula balcanică. — *Cooperatorul brăilean*, ȳiar industrial și comercial, a apărut în orașul cu acelaș nume. — *Alarma Moldovei* a eșit în orașelul Fălticeni. — *Ialomitênul*, ȳiar politic septemănar, a apărut în orașul Călăraș din România. — *Unirea muncitorilor* a eșit la Brăila, ca organ al partidei muncitorilor. — *Stêua Argeșului*, ȳiar independent, a apărut la Pitești. — *Gazeta Dobrogei* a apărut la Constanța; apelul ȳiarului este publicat și 'n limba turcêscă; redacțiunea promite, că va publică și articole scrise 'n limba bulgară, grecêscă și musulmană.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

ȳcri teatrale și musicale. *Poetul Eminescu* a terminat definitiv drama sa în versuri; scena se petrece la Lais în Corint. — *Dșóra Teodorini* a sosit la 7/19 septembrie la Galați, unde a anunțat doue reprezentațiuni, la 8/20 și 10/22 septembrie. — *Dșóra Ana Ciupagea* a obținut dela ministrul instrucțiunii publice din România o bursă pentru a merge la conservatorul din Paris, spre a-și completă cunoșcințele teatrale și 'n special spre a studiá tragedia.

Adunarea din Lugos a Societății; pentru fond de teatru român, la 29 și 30 septembrie n., va intruni

tóte elementele clasei inteligente române din Bănat. Ilustra familie Mocioni, care in politică nu mai ia parte, nu va lipsi din acésta adunare culturală. Dnii Vicențiu Babeș, dr. Iosif Gall și toți cei ce se au un loc de frunte in societatea română, se vor presintă in țilele acelea la Lugos, spre a serbă impreună progresul nostru in cultură. In adunare, afară de distinsul profesor și director preparandial din Carasebeș dl Ștefan Velovan, va mai ceti și dl Popet o lucrare intitulată »Nunta la Români«. Diletanții aleși din elementele nóstre mai culte țin dîlnic repetiții, ér chorurile vocale din popor se pregătesc ca la o serbătore mare. Da, serbătore are să fie adunarea din Lugos, serbătore a culturai române. Cine ar puté dar lipsi de acolo!?

Teatrul Național din Bucureșoi. Dra Elena Teodorini, acompaniată de alți artiști de operă, va da trei reprezentațiuni extraordinare. Programa: Scene, acte și fragmente din operile: Traviata, Norma, Trovatore, Vespere-Siciliani, Fréischütz, Herodiada, Cid, Elisir-d'amore, Don Carlos, Favorita, etc., precum și actul al IV-lea din Gioconda, una din cele mai frumoșe creațiuni ale dșórei Elena Teodorini, executată cu cel mai mare succes pe scenele din Madrid, Lisabona, Londra, etc. Artiștii care acompaniéză pe dșóra Elena Teodorini sînt: dl Serafino Zanchi de Falco, prim tenor; dșóra Concetta Zanchi, primo mezzo soprano; dl Broggi Enric, prim bariton; dl Francesco Spetrino, director de orchestră. Țilele ficsate in care vor avé loc aceste reprezentațiuni vor fi 15, 18 și 20 septembre st. v. — In curénd se va da, in sala Teatrului Național, sub patronagiul reginei o reprezentanție de bine-facere in folosul institutului surorilor de caritate Sf. Elisabeta, de către dl Eduard Max din conservatorul din Paris (secția dramatică) cu binevoitorul concurs al mai multor artiști distinși din localitate.

O piesă de Carmen Sylva. Regina României a scris in timpul din urmă o piesă lirică intr' un act, intitulată »In amurg«. După cum aflăm din »Românul«, dl Caragiali, directorul Teatrului Național, a fost primit țilele trecute de către regina la castelul Peles, cu care ocaziune dënza i-a cetit piesa. Dl Caragiali, a fost însărcinat apoi să facă misa in scenă a piesei, care se va jucă la castel de către doué domnișóre din înaltă societate și apoi va fi reprezentată pe scena Teatrului Național.

Teatrul Teodorini in Craiova s'a inaugurat la 3/15 septembre. Dra Teodorini a fost primită cu entusias, acoperită de flori cari se aruncau din tóte părțile. Intei a cântat Simfonia din opera »Tutti in Maschera« de Pedroni, duetul și aria mare din »Traviata«, o arie din opera »Les Saisons« de Mossé, valsul »Parle« de Arditi; cel mai mare triumf i-a fost inse actul al IV din »Gioconda«, in care a probat că este nu numai o mare cântăreță, dar totodată și o mare tragediană. Prefectul Econom, însărcinat din partea ministrului instrucțiunii publice, care n'a putut merge acolo, a felicitat pe dra Teodorini; ér dl Goran i-a adus omagiile in numele orașului. Artistul respunde fôrte mișcată, că ori ce s'ar dice, a ramas tot româncă, că se va ntôrce cât de des in patria sa și că singura sa dorință este d'a se puté stabili definitiv in România. Teatrul, de și e simplu, e construit cu mult gust; are trei rânduri de câte 24 loge și e iluminat prin electricitate. A doua séră a debutat și dșóra Aurora Teodorini, sora drei Elena Teodorini; dsa are o voce fôrte plăcută și promite a pași și ea pe urmele surorii sale, a cărei elevă este. In curénd tinera artistă va debută și la Bucureșci.

Piese musicale noue. A apărut in editura Graëve

și Comp. in Bucureșci o fôrte frumoșă romanță »Visul ferice« poesie de V. Alecsandri, cuvinte franceze și musica de dl Maurice Cohen. — La N. Cosma in Iași a apărut o frumoșă compoziție musicală intitulată »Gintea latină« potpouri pentru pian, de Carol Cirillo, dedicată națiunilor romane. Acest potpouri incepe cu Cântecul gintei latine, trece apoi in Deșteptă-te Române, după care urmăză Marșul lui Iancu, Marșul lui Mihai Vitezul, Cântecul lui Horia, Domnul Tudor, Imnul lui Garibaldi, Cântecul italienilor, Imnul național român, Marșul regelui italian, Imnul național spaniol, Marseillaisa, incheiându-se cu Imnul național portuges. Acésta piesă se pôte comandă prin librăria N. I. Ciurcu din Brașov. Prețul 3 lei.

Patti in America. Din socotelile dlui Morini, impresariul vestitei cântărețe Adelina Patti, reese că venitul dōnei Patti din reprezentațiunile ce le-a dat in timpul din urmă la Lisabona, Madrid, Buenos-Ayres și Montevideo se urcă la 1,020,147 franci. La Buenos-Ayres in o singură séră a avut un venit de 87,000 franci. Afară de asta dna Patti a mai primit daruri insemnate, al căror preț de sine urmăză o avere frumoșă.

CE E NOU?

Șciri personale. Maj. Sa regele a dăruit din caseta sa privată 20) fl. pentru restaurarea bisericei gr. c. din Poeni. — Archiducele Carol Ludovic a făcut la inceputul săptămănei curente o vizită părechei regale române la Sinaia; se dice, că archiducele a fost însărcinat de Maj. Sa regele Francisc Iosif să invite pe regele Carol la Viena, pe timpul când împăratul Vilhelm va petrece la curtea vienesă. — Dl dr. Corneliu Diaconovici, directorul revistei »Românische Revue«, a fost numit membru onorar-corespondent al Academiei »Stela d'Italia« din Cheti. — Dl Petruche Zanescu din Brașov a dăruit cabinetului zoologic al gimnasiului românesc de acolo 160 de piese

Hymen. Dra Carlota Leria, distinsa cântăreță română, in curénd își va serbă căsătoria cu dl Mihai Zosima. — Dl Alesandru Pop, proprietar in Prodăneșci in Ardeal, la 9 septembre s'a cununat cu dra Amalia Paul in Letca.

Congresul din Sibiu național-bisericesc al provinciei mitropolitane din Sibiu este convocat de către Esc. Sa arhiepiscopul și mitropolitul Miron Romanul la biserica parochială din cetatea Sibiu, pe sâmbăta ce cade in 1/13 octombrie a. c. la 9 ore înainte de amieză, in care și după terminarea ritualelor bisericesci, va urmă numai decât deschiderea congresului și se vor incepe lucrările conform regulamentului afacerilor interne.

Generalul Traian Doda condamnat. Luni, la 17 septembre, s'a ținut la tribunalul cu jurați din Arad pertractarea procesului de presă intentat generalului Traian Doda, pentru scrisóra sa adresată foștilor sei alegători, prin care la desvoltă motivele pentru cari nici nu intră in dietă, nici nu-și depuse mandatul. Generalul fiind bolnav, pertractarea s'a ținut in absința lui și tribunalul n'a dat voie avocatului Carol Eötvös să-l pôtă apără. După acusa procurorului trimis anume din Budapesta, jurații au votat unanim că acusatul a sevêșit delictul de presă, ér tribunalul l'a condamnat la inchisóre de doi ani și la amendă de 1000 fl. Eötvös a insinuat recurs de nulitate.

Iubileul unui invězător. Dl Iosif Novac, in vêtător-dirigent gr. or. in Oravița-montană, indeplinind 50 de ani ca invězător, acest iubileu se va serbă in orașul numit cu o festivitate deosebită, la 11/23 septembre. La 10/22 septembre, séră la 8, se

va da serenadă cu musică. În ziua iubilară, la 8 ore dimineața, toți oșpeții se vor aduna în școlă poporală română și o deputațiune va aduce pe iubibilul de acasă în școlă; la 8¹/₂ ore se va ține liturgie în biserica gr. or. română la care vor participa în corpore oșpeții și iubilarul; după liturgie imediat se va ține în școlă o ședință festivă de către despărțemintele Oravița și Biserica-albă a reuniunii învățătorilor rom. gr. or. din diecesa Caransebeșului, care se va deschide prin protopresbiterul tractual, apoi va urma felicitarea din partea celor prezenți; tractatul »Cestiunea abedariului» de Stefan Velovan profes. dirig. la instit. pedagog. din Caransebeș; închiderea ședinței prin protopresbiter și înșoțirea iubilarului până la locuința sa. La 2 ore banchet la otelul »Coroana Ungariei.»

Episcopul Strossmayer reîntorcându-se din Belovar, elevii institutului teologic din Diacovar l'au întâmpinat cu o deputațiune; dînsul le-a răspuns, că va rămâne credincios principiilor și direcțiunii ce a urmat pîn' acum. Locuitorii din Körös i-au făcut ovațiuni și oratorul a fost însuș primarul; Strossmayer le-a răspuns, că iubirea și credința sa către a Tot puternicul Dumnezeu și către sfântul său oficiu totdeauna le-a împreunat cu credința către persoana sfințită a regelui, către dinastie și cu iubirea către poporul său și către patria sa. Banul a suspendat pe primar. Din Roma se depeșeză, că dojenirea episcopului Strossmayer de către regele a fost întâmpinată în cercurile bisericești de acolo de aprobare generală.

Societatea literară a studenților din Blaș în ședința dela 6 sept. n. c., ținută sub președința dlui profesor Sebastian P. Radu, s'a constituit pentru anul școlastic 1888—9 în modul următor: vice-președinte al societății s'a ales Liviu Penciu stud. de cl. VIII. gimn., redactor al fôiei societății »Filomela» Iustinian Harsea stud. de cl. VII gimn.; notar al ședințelor și al corespondințelor esterne Ioan L. Hossu stud. de cl. VIII gimn.; casar: Virgiliu Boeriu stud. de cl. VII gimn.; bibliotecar: Nicolae Pop jun. stud. de cl. VIII gimn.; vice-bibliotecar Silviu Vuia stud. de cl. VII gimn. În fine s'a ales o comisiune de 6 membri pentru criticarea operatelor incurse la redacțiunea fôiei.

Bal în Năsăud. Dl dr. A. P. Alexi, în numele comitetului arangiator, invită la balul ce se va arangia cu ocaziunea onomasticeii Maj. Sale împăratului-rege Francisc Iosif I., a iubileului de 25 ani a gimnasiului superior gr. cat. românesc din Năsăud, precum și a sântirei noului edificiu gimnasial, la 4 octombrie st. n. 1888, în noul edificiu gimnasial din Năsăud. Venitul este destinat pentru fondul școlarilor bolnavi.

Turnura oprită. Directorul unui mare magazin de mărfuri de modă din New-York a oprit fetelor din magazinul său de a mai purta turnură, din următorul motiv: »Fie-care femeie, care poartă turnură, trebuie cel puțin să și-l tocmescă și să și-l pună în ordinea prescrisă de legile modei, cu acest lucru ea pierde o minută. În magazin avînd 12 fete și perdînd fiecare câte 5 minute pe și cu ordinea turnurei, o oră pe și deci trece numai cu acest lucru. Și, deorece el plătește scump această oră, prin nefolosirea timpului pierde o sumă însemnată de bani. Al dracului Americanul!

Femei în serviciul căilor ferate. Direcțiunea căilor ferate ung. de stat a scris concurs pentru ocuparea mai multor posturi vacante de cassar la stațiuni diferite. Condițiunile primirii sînt: dreptul de cetățen ungar și cunoșcerea limbii maghiare, constituțiune corporală sănătoasă, etate de 18 ani, relațiuni private în ordine legală și viață dovedită ono-

rifică. Salarul e de 25 fl. pe lună și, adăugament regulat de 5 fl. la an, ajunge pe lună maximul de 50 fl. Suplicantele au să depună un examen de primire.

Oglinda lumii. În România disolvarea corpurilor legiuitorie s'a făcut la 9/21 septembrie; alegerile viitoare vor urma la 16, 17 și 18 octombrie v. În cîrînd flotila română se va îmbogăți încă cu șapte corăbii noue de resbel. A 10 aniversare a luării Griviței a fost serbată anul acesta la Sinaia cu mai multă strălucire decît în anii precedenții, după un Requiem pentru soldații căzuți în timpul resbelului de la 1877—1878 urmat de un Te Deum, la unul a avut loc pe platoul casărmei un banchet de 120 tacămuri oferit de regele ofițerilor batalionului de vînători și persoanelor de distincțiune aflate în Sinaia: regele a redicat un toast pentru armată. — **Regina Natalia** a fost primită la 12 septembrie n. în mod oficios de către regele și regina României în castelul Peleş din Sinaia. Se scrie, că regina Natalia are să plece ncurînd la Iași, unde va sta mai îndelung. — **Din Barcelona** se anunță, că congresul internațional de ingineri în anul acesta se va ține acolo și se va deschide la 15 octombrie. — **Procesul de despărțire al părechii regale din Serbia** s'a amînat, după cum spun zărele din România, pe 29 Novembre a. c. Citațiunea respectivă s'a admanuat reginei Natalia prin legațiunea sêrbescă din București. — **Bismark și Kalnoky** au avut la 18 l. c. întrevedere la Friedrichsruhee: se țice, că obiectul discuțiunii a fost regularea cestiunii bulgare. — **Academia sêrbescă** din Belgrad a serbat la 19 l. c. centenarul nașcerii lui Carajici, fondatorul noiei limbi sêrbești; delegații societăților literare bulgare au asistat la serbări.

Necrolôge. *Iustin Moldovan*, protopop al distric-tului Cudșir, paroc gr. c. al Orăștiei și asesor consistorial, a încetat din viață la 14 septembrie, în etate de 46 ani, lăsînd în doliu pe soția sa Rosalia n. Pop, pe fiicele sale Sidonia și Alma, pe tatăl său Ștefan Moldovan preposit capitular în Lngoș, pe surorile Letiția contesa Norman, Adolfină vêduva Oltean, pe soorii Nicolae Pop paroc în Cluș-Mănăștur cu soția și pe alți consăngeni. — *Vêduva lui Constantin Nicolici* n. Elisabeta Popovici, a reposat în Oradea-mare la 18 septembrie, în etate de 80 ani.

Felurimi.

Coafurile la Paris în secolul XVIII. Leonard, coaforul de modă, în scopul de a plăcê reginei Maria Antoaneta, inventă în fie-care și câte un nou edificiu de coafură de o înălțime de necrețut, compusă din tot felul de flori, de fructe, de păseri seu de embleme cari se raportau la evenimentele dilei. Aceste coafuri erau atît de inalte, mai cu sêmă pentru balurile curții, încât femeile erau silite a sta în trăsurile lor în genunchi pe tot drumul dela Paris la Versailles. Intr'o bună dimineață, regina părăsi tôte aceste fantasii, și tôte coafurile se schimbă, deodată cu ale ei, devenind cu totul mici și fără multe flori și tot felul de zorzône.

Tiparul în Japonia. Folósele tiparului cu caractere mobile sînt cunoscute. La Europeni, ale căror alfabet se reduc la un mic număr de litere, nimic nu e mai lesne decît a formă cuvintele. Dar cu totul e alt-ceva în țerile cari, ca China și Japonia, au trebuință de un caracter seu o literă deosebită pentru a exprima fiecare idee, fiecare cuvînt. Colecțiunea completă a literelor japoneze cuprinde 5,000 de caractere, din cari 3,000 se întrebuintează continuu, er 2,000 în casuri mai rare. Intr'un atelier japonez

de compoziție aceste litere sînt așezate în rînduri, ca cărțile în bibliotecile noastre; astfel compozitorul este obligat de a fi neincetat în mișcare, adunând litere. S'ar pute crede, că un compozitor japonez trebuie să fie un om inteligent și că chiar trebuie să aibă reputație de om învățat. Numărul cel mare al caracterelor de tipar a împiedicat până astăzi pe poporul chinez și pe cel japonez de a corespunde prin electricitate. Telegraful electric, acest instrument de civilizație, a rămas în mâinile străinilor. Nu trebuie să ne mirăm dar de favoarea, cu care Japoneseii au primit telefonul.

Luna și plantele. Lovit de influința pe care o exercită o lumină foarte slabă asupra mișcărilor numite heliotropice ale plantelor, d. Musset a ales, în scopul d'a varia sperințele, ca sorgiute luminosă, lumina pe care luna o resfrînge asupra pămîntului. Ecă, în resumat, rezultatele primelor sale sperințe, cari se pot repeta cu mare lesnire. D. Musset sēmăna, într'o oală, niște semințe de plante cunoscute pentru simțibilitatea lor phototropică, precum »Vicia sativa« și altele. Când planta a crescut de câteva centimetre, dînsul o aședă într'un loc întunecat, unde rămîne până n noptea sperinței. Ramurile devin slabe, lungi, albe, etc. Numai frunzele ce se desvöltă puțin sînt ceva galbene. Aceste plante au fost puse în februar trecut din dosul unei ferestre mari îndreptată spre miadă-și, așa încât să primescă lumina directă a lunii, dela noue ore sēra până la 3 ore dimineața. Se înțelege că direcțiunea ramurilor a fost observată cu îngrijire la începutul sperinței. Din cele dintei minute cum au fost espuse, ramurile s'au indoit, presintînd concavitatea lor lunii și au urmat astfel astrul în cursul seu circular. Pe la 2 ore noptea, în urma unor noue declinări și ascensiuni a lunii, arcul se destinse, ramura devenind aproape dreaptă, fiindcă murgul terminal se îndreptăză mereu spre astru.

Vięta definită de Diderot. A te nașce în imbecilitate, în mijlocul durerii și al țipetelor; a fi jucăria ignoranței, greșelei, bōlelor, rēutaților și pasiunilor; a te întorče pas de pas la imbecilitate, din momentul ce începi a bălbăi până în momentul ce aiurezi ca bētrān; a trăi între pungași și șarlatani de totă speția, să nu șcii de unde vii, pentru ce ai venit și unde te duci; etă ceea ce se chiamă prezentul cel mai însemnat, dat de părinți și de natură: vięta.

O ciudată coincidență a fost aceea, că împēratul Wilhelm I, la mōrte eră chiar așa de bētrān ca feciorul seu, nepotul seu cel mai mare și strănepotul seu împreună. Impēratul eră de 91 ani; împēratul Frideric eră de 56, împēratul Wilhelm II de 29 și clironomul de astăzi eră de 6 ani: la olaltă 91 ani.

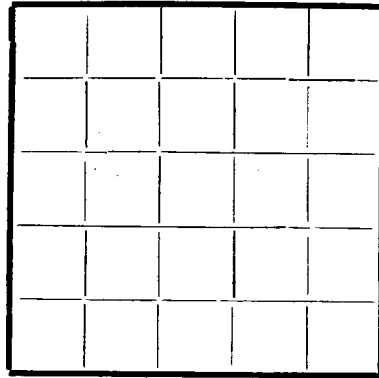
Un trandafir de o mie de ani. La Hildesheim, în Hanovera, faimosul trandafir bētrān de-o mie de ani a fost și vēra acēsta încercat de florile cele mai frumoșe. Acest trandafir legendar, despre care tradițiunea țiece că a fost plantat de Carol cel Mare, n'a făcut nici-odată atāt de mulți trandafiri. Trunchiul chiar inchepe să s'arate a fi plin de vięta și mulțime de curiosi s'adună în giurul acestui bētrān care a luptat cu asprimile a țiece seculi. Pe zidul exterior al criptei catedralei este plāntat acest bētrān trandafir din Hildesheim. El intinde ramurile sale la 11 metri înălțime și la 10 metri lărgime.

Trei împērați fără aniversare de nașcere. Anul 1888 înfățișēză pentru Germania particularitatea estraordinară, că în acest an au domnit trei împērați și că nici unul din ei n'a serbat în acea calitate

aniversarul nașcerii sale: Bētrānul împērat Wilhelm a murit înainte sosirei aniversarului seu; împēratul Frideric n'a domnit destul timp spre a putē serbā al seu aniversar de nașcere și aniversarul actualului împērat a fost pe cānd eră încă principele corōnei.

Problemă numerică.

De Valeriu Oniț

Incepēnd dela un numer orecare din ordinea naturală a numerilor, este de a se luā dela el incolo al șeptelea de 24 ori, rezultānd astfel cu numerul incepētor împreună un rēnd de 25 de numeri. Acești 25 de numeri aflați sūnt de a se aședă astfel în cuadratele mici ale figurei alăturate, ca suma fiecărui șir atāt vertical, cāt și orisontal și a celor douē transversale să facă cāte 1000.

Care este numărul incepētor și cari sūnt cei 25 numeri? și cum trebuie aședăți?

Termenul de deslegare e 10 octombre. Ca tot dēuna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

*

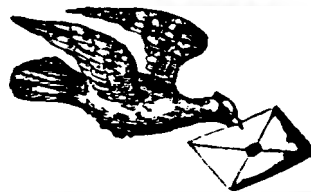
Deslegarea rebusului din nr. 26:

»Romānii incungiuțați de inimići.«

Deslegare bună ne-a sosit dela dōmnele și domnișorele: Amalia Pop, Iulia Crișan, Eufrosina Popescu, Nina Ardelean și dela dnii Iuliu I. Roșca, A. C. Domșa, Valeriu Oniț.

Premiul l'a dobândit dna Iuliana Crișan.

Poșta Redacțiunii.

Dnei I. I. în B. C. Fiind scrisă cu cerusa, care pe drum s'a șters, nu o putem ceti. Scrișorea sigilată nu ne-a sosit.

Botoșani. Dlui I. P. Le-am primit și le vom face loc.

Poetului. Ceri să-i »resune lumina,« pe marmure cristal. »in falangicul minut« cānd »vaci-

cilul pagodic amenință cu mōrte plāpānda fire a Romei.« Sērmanul poet!

Dlui N. D. în Jebel. Lucruri de acelea nu publicăm.

Călindarul șeptēmānei.

Dziua șept.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminecă	11 Cuv. Teodora	23 Tecla
Luni	12 Mart. Autonom	24 Gerhard
Mārți	13 Mart. Corneliu	25 Cleofas
Mercuri	14 (†) Inaltarea St. Cruci	26 Ciprian
Joi	15 Mart. Nichita	27 Cosma și D.
Vineri	16 Cuv. Eufemia	28 Wenceslav
Sāmbătā	17 Mart. Sofia	29 Arch. Michail